

nogen klar Forestilling om, i hvilken Politijurisdiktion hans Anker er fiske op. Det vilde, forekommer det mig, være det eneste Naturlige, at man paalægger Skibsføreren, Rhederiet eller hvem det nu er, at gjøre Anmeldelse til Politiet i den nærmeste Søhavn eller ogsaa i en Sphaavn, som det kan antages, at den paagældende Skibsfører vil anløbe. For at tage et Tilfælde, som ligger overordentlig nær, saa vil det jo f. Ex. være ganske naturligt, at man anviser en Skibsfører, der har maattet stifte sit Anker fra sig ved Kungsted, at han skal henvende sig desangaaende i Helsingør. Det vilde falde ham vanskeligt — navnlig dersom det var en fremmed Nations Underfaat — at tænke sig, at han skulde henvende sig til Politimesteren i Hørsholm, men derimod ikke i Helsingør. Seg vilde finde det naturligt, at man paalagde den Politimester, til hvem Finderen har gjort Anmeldelse, at give Underretning om den saaledes stfede Anmeldelse til Politimesteren i den nærmeste Søhavn, hvor det virkelig er naturligt, at Skibsføreren henvender sig, og hvor det er naturligt, at man anviser Skibsføreren at henvende sig. Seg skal yderligere bemærke, at der hverken i § 2 eller i § 3, saaledes som de nu ere foreslaaede, er nogen Tale om, hvor det fundne Anker skal oplægges. Som bekjendt er det foreskrevet i Plakat af 14de November 1828, at Ankere med Bøje skulle oplægges paa Toldboden eller et andet bekvemt Sted, men dette er naturligvis foreskrevet, for at det kan lettes den, der har mistet Ankeret, at anstille Undersøgelse om, hvorvidt det er hans Anker, der er fundet og opffist. Her er der som sagt ikke foreskrevet Noget derom hverken med Hensyn til blinde Ankere eller med Hensyn til Ankere med Bøje, og man maa altsaa derefter antage, at det er Meningen, at Finderen skal beholde det fundne Anker i sin Besiddelse og afvente, om Noget kommer for at reklamere det; men derved gjør man Sagen vanskeligere for den, der har mistet Ankeret, og som har Eiendomsret til det tabte Anker. Det forekommer mig at være naturligt at tage Bestemmelse om, at Politimesteren i alt Fald kunde forlange, at Ankeret skulde sendes hen til det Sted, hvor Reklamation fra den, der havde mistet Ankeret, var anmeldt, naar en saadan Reklamation havde fundet Sted. Endelig skal jeg, hvad den første Paragraf angaar, omtale Tidsfristen. Seg vil indrømme, som jeg før sagde, at der ikke behøves 2 Maanedes Tidsfrist, og at Forslaget om de 14 Dage virkelig er et Fremskridt, som man — med Rette eller Urette — anser for at være den Frist, der bør gives Skibsførere, der have mistet deres Ankere, til at melde sig; men jeg har en Tvivl, om ikke 14 Dage er vel kort. Det er jo vanskeligt at sige, om 3 eller 4 Uger er for meget; men 14 Dage er ikke en meget lang Frist i disse Forhold. Man maa nemlig erindre, at, naar et Anker tabes, er det

som oftest under saadanne Omstændigheder, at det er ganske naturligt, at Skibsføreren maa fortsætte sin Reise, og at han altsaa først kan gjøre Skridt til at komme i Besiddelse af det tabte Anker eller gjøre Anmeldelse om Tabet, efter at han er naaet andstedes hen; og efter som dette Sted maatte ligge fjernt borte, og efter som Veiret maatte være, kan det meget let tænkes, at der kan gaa mere end 14 Dage hen, inden han kan træffe de fornødne Foranstaltninger. Det forekommer mig ogsaa, at, naar man ordner Sagen saaledes, at det ikke paaligger Finderen at gjøre særegne Skridt og træffe særegne Foranstaltninger med Hensyn til Opffikningen, saasom Beskjendtgjørelser eller besl., men han kan, om Politiet ikke finder Betænkkelighed derved, forblive ganske rolig i Besiddelse af det fundne og opffiste Anker, blot at han gjør Anmeldelse til Politiet, saa ligger der ikke af Hensyn til ham stor Magt paa, om denne Tidsfrist gjøres endnu kortere eller længere, hvorimod det kan have en afgjørende Indflydelse paa Cierens Stilling, om Fristen er saa kort, at det ikke bliver muligt for ham at gjøre den Anmeldelse, som er en fornøden Betingelse for, at han ikke skal miste sin Ret. Seg skal fremdeles med Hensyn til den nye § 3 foreløbig gjøre den Bemærkning, at det forekommer mig, at det vil være ganske heldigt at gjøre en Tilføielse, saaledes som det er foreslaaet i Underendringsforslaget dertil, om Beregningen af Fristen. Der er nemlig sagt i § 2, at Fristen skal regnes fra den Tid, da Ankeret er mistet, og jeg antager, at det er Meningen i § 3, at Fristen skal regnes fra den Tid, da Beskjendtgjørelsen har været indrykket sidste Gang i vedkommende Avis; men netop fordi Fristen skal regnes paa anden Maade i § 3 end Fristen i § 2, forekommer det mig rigtigst at sige det til. Seg bemærker for Fuldstændigheds Skyld, at der er ud-faldet et „til“ i niende Linie imellem „Ankeret“ og „ham“. — Seg maa dernæst tillade mig nogle Uttringer med Hensyn til den foreslaaede nye § 00, der er anden Del af Justitsministerens Endringsforslag under Nr. 3. Dette nye Forslag er blevet anbefalet af Grunde, som synes at ligge meget nær; men det forekommer mig, at saaledes som man har stillet Sagen, vil det give Anledning til forskjellige ikke ubetydelige praktiske Vanskeligheder. Naar en Finder har forsynet en Gjenstand med en paa Vandet flydende Bøje, saa er i Løbet af en Uge ingen Anden berettiget til at opffiste det Fundne. Det er en særegen Stilling, man saaledes giver Finderen, men Cieren skal ikke have den samme Ret. Klart forekommer det mig nu, at dersom Cieren selv har truffet Foranstaltninger til at faae det tabte Anker forsynet med Bøje, medens han ikke for Tiden har Leilighed til at faae Ankeret taget op, er der ikke den fjerneste Grund til at stille ham ugunstigere, end man stiller Finderen; men selv hvor dette ikke er Til-